

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 619

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Εν Ἀθήναις, 17 Μαΐου 1892

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις		8.50
Εν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Εν Ρωσσίᾳ	ρουβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ: ΑΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ.—Γεωργίου Πραδέλ: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτς: ΙΣΠΑΝΙΑ. — Catulle Mendès: Η ΒΑΠΤΙΣΤΙΝΗ, διήγημα.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ

— Ἡ κατάστασις, ἐν τῇ ᾗ οὐκ εὐρίσκεισθε καὶ ἥτις σὰς ἀρέσκει, οὐδεμίαν ἔχει δικαιολογίαν, προέρχεται ἐκ μεγάλης παρελθούσης θλίψεως.

— Ἰσως, κυρία· ἀλλὰ τότε κατώρθωσα νὰ γείνω ἀναισθητος, διότι οὕτως ἐθεώρησα τὴν εὐτυχίαν ἐπὶ τῆς γῆς. Περιώρῃσα τὴν ζωὴν εἰς τὰς φυσικὰς ἀνάγκας ἀπώλεσα τὴν ψυχὴν καὶ κατέστην ὁ μᾶλλον ἄκακος καὶ ὁ ὀλιγώτερον κινδυνώδης τῶν ἀνθρώπων.

— Πῶς! εἶνε δυνατόν τοῦτο;

— Διὰ τὸ ὅχι. Ἐν ὀνόματι τῆς ψυχῆς τῶν οἱ ἀνθρώποι ἀποτολμῶσι τὰ πάντα. Ἡ ψυχὴ ἐφεύρε τὰ πάθη, τὸ δὲ σῶμα τὰς κακίας καὶ τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὅποια βλάπτουσι μόνον τὸ ἄτομον, ὅπερ τὰ ἔχει. ἐνῷ τὰ πάθη τοῦ ἐνὸς βλάπτουσι πλείστους ἄλλους. Αἱ κακίαι τοῦ σώματός μου εἶνε ἡ ἀκνηρία, ἡ ἀκράτεια, ἡ ἡδοναίαια τέλος. Ἐὰν πίνω πολὺ, ἐὰν τρώγω πολὺ, ἐὰν εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον ἐκδοτός, ἐγὼ μόνος ὑποφέρω καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ με αἰτιάθῃ. Τὰ εὐγενέστερα πάθη τῆς ψυχῆς εἶνε ἡ φιλοδοξία, ὁ ἔρως. Ὁ φιλόδοξος εἶνε ἀνηλεής, θὰ βαδίσῃ ἐπὶ τῶν πτωμάτων εἰκοσι λαῶν, ὅπως φθασῇ εἰς τὸ σκοπὸν τοῦ θὰ κατορθώσῃ ἴσως μεγάλα πράγματα, ἀλλὰ πόσα ἀθῶα θύματα θὰ ἀφήσῃ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του! Ὁ ἔρως εἶνε φοβερός, πρέπει νὰ τὸν ἀποφεύγῃ τις. Ὁ ἔρως τοῦ τῷ χρησιμεύει ὡς αἰωνία πρόφασις καὶ τῷ δίδει τὸ δικαίωμα νὰ διαπραχτῇ μυρίας ἀτιμίας. Ἐὰν ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα μου καὶ ἀγαπᾶται ὑπ' αὐτῆς, πρέπει νὰ τὸ ὑπομείνω ἐγὼ, ὅστις δὲν τῷ ἔκκαμα τίποτε, πρέπει νὰ ἀτυπηθῶ με αὐτὸν ἢ νὰ γείνω γελοῖος. Ἐὰν με φονεύσῃ, θὰ εἴπῃ: «Τί τὰ θέλετέ; τὸ πάθος τοῦτο ἦτο ἰσχυρότερον ἐμοῦ.» Καὶ ὅμως τὸν ἀνθρώπον τοῦτον, ὅστις δύναται νὰ κάμῃ τόσον κακόν, τὸν ἐκτιμᾶτε, ἐνῷ ἐμέ, ὃν δύνανται νὰ συναναστρέφονται ἄνευ κινδύνου, ἐμέ, εἰς ὃν ὁ σύζυγος δύναται νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν σύζυγον, ἡ μήτηρ τὴν θυγατέρα, ὁ ἀδελφὸς τὴν ἀδελφὴν, διότι μὴ ἀγαπῶν τίποτε δὲν θὰ διανοηθῶ νὰ τὰς βλάψω, με ἀποκαλεῖτε ἐγνωστὴν καὶ με ἀποφεύγετε.

— Λοιπὸν δὲν ἠγαπήσατε ποτέ;

— Οὐδέποτε! καὶ πρὸς τί ἄλλως; Ὑπάρχει πάντοτε στιγμή, καθ' ἣν πᾶσαι αἱ γυναῖκες εἶνε ὅμοιαι. Ἀνοίξατε τὰς αἰσθηματικότερας φράσεις, τὰς ἐπιτηδαιότερας περιφράσεις, τὰς ὅποιας εἰς ἀνὴρ λέγει εἰς τὴν γυναῖκα, ἢ ἀγαπᾷ, φράσεις καὶ περιφράσεις θέλουσι πάντοτε νὰ εἴπωσι: «Κυρία, ἐπεθύμουν πολὺ νὰ γείνω ἐραστὴς σας». Κοσμοῦμεν τὴν φαντασίαν μας διὰ τοῦ ὀνόματος τῶν παθῶν, τῶν αἰσθημάτων καὶ τοῦ ἔρωτος, ἀλλ' ὅταν πάντα ταῦτα παρέλθωσιν, ὁ ποιητικώτερος ἀνὴρ ἐκπλήσσεται μὴ βλέπων πλέον τίποτε ἄλλο εἰς τὴν γυναῖκα, ἥτις τὰ παρῆγε, παρὰ γυναῖκα κοινὴν.

— Παράδοξοι θεωρεῖται, αἵτινες με ἐκπλήττουσι. Πού θὰ σὰς ὁδηγήσωσιν αὐται, ἱππότα;

— Ὅπου αἱ ἰδικαί σας θὰ σὰς φέρωσι, κυρία, ὅπου ἡ ζωὴ φέρει πάντας, εἰς ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, ὅπερ οἱ φιλόσοφοι καλοῦσιν ἀνάγκησιν, ὁ ὅχλος θάνατον, οἱ πιστοὶ αἰωνιότητα, οἱ σκεπτικοὶ μηδὲν καὶ ὅπερ ἐγὼ καλῶ τέλος.

— Γνωρίζετε, ἱππότα, ὅτι ἡ γυνή, ἥτις θὰ σὰς ἠγάπα, θὰ ἦτο πολὺ δυστυχής;

— Τὸ πιστεύω· ἀλλὰ νομίζω, ὅτι οὐδεμίαν γυναῖκα θὰ τῆς ἤρχετο ἡ ἰδέα νὰ με ἀγαπήσῃ.

— Τίς εἰξέυρει; εἶπεν ἡ κυρία Δάνζ, ρίπτουσα ἐπὶ τοῦ κ. Διλό βλέμμα πλήρες λαγνείας.

— Ἐχετε ὠραίους ὀφθαλμούς, εἶπεν ὁ ἱππότης.

— Ἱππότα...

— Κυρία;

— Ὅτι μοι λέγετε δὲν εἶνε ἀληθές.

— Ἀμφιβάλλετε;

— Δὲν θέλω νὰ τὸ πιστεύσω.

— Ὅπως θέλετε, κυρία.

— Ἐὰν εἶνε ἀληθές, θέλω νὰ ρίψω τὴν ἀπογοήτευσίν σας, τὴν φιλοσοφίαν σας, τὸν ἐγωισμόν σας, τὰς θεωρίας σας τέλος.

— Μὴ δοκιμάσετε, κυρία, θὰ χάσετε τὸν καιρὸν σας.

— Ἐχῶ καιρὸν νὰ χάνω.

— Δὲν ἀγαπᾶτε λοιπὸν κανένα, κυρία;

— Κανένα. Ἀλλ' ἐγὼ δύναμαι νὰ ἀγαπήσω μὴ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν ἐκείνο, τὸ ὁποῖον μοῦ εἶπετε. Θὰ ἐπαναλάβω μὲν τὴν συνδιαλέξιν ταύτην καὶ θὰ ἴδωμεν, τίς ἐκ τῶν δύο θὰ νικήσῃ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μὴ μᾶς ἀπασχολῇ τίποτε, ἐν ᾧ ἐνταῦθα μᾶς διακόπτουσιν εἰς ἐκάστην στιγμὴν. Ἀπόψε σας περιμένω.

— Καλὰ, κυρία.

Ὁ ἱππότης δὲν ἐξεπλάγη ποσῶς.

— Θὰ εἴσθε ἐχέμυθος; ἐπανέλαβεν ἡ βαρωνίς.

— Θὰ εἶμαι, μείνετε ἡσυχος.

— Τὸ μεσονύκτιον θ' ἀφήσετε τὸ δωμάτιόν σας.

— Τὸ μεσονύκτιον, ἔστω.

— Καὶ θὰ ἔλθετε εἰς τὸ διαμέρισμά μου.

— Ναί, κυρία.

Ἡ κυρία Δάνζ ἐσφίγξε τὴν χεῖρά του, ἥτις ἦτο καθ' ὅλοκληρίαν ψυχρά.

Οἱ ἄλλοι περιπατηταὶ συνήντησαν τὸν ἱππότην εἰς τὴν κυρίαν Δάνζ.

— Ἐ, λοιπὸν; εἶπεν ὁ στρατηγὸς χαμηλοφώνως εἰς τὴν βαρωνίδα.

— Ἐ, λοιπὸν! εἶνε παρόμοιος ἄνθρωπος, ἐάν εἶνε ὅπως λέγει.

— Παρχιτεῖσθε τότε;

— Ὁχι. Θὰ νικήσω τὴν φύσιν αὐτήν. Εἶμαι γυνή. Εἰς τὰς ἑνδεκα καὶ ἡμίσειαν ἀπόψε ἔλθετε πάντες εἰς τὴν οἰκίαν μου, θὰ ὀνηθῇτε νὰ ἀκούσετε τὰ πάντα· εἰδοποιήσατε τὴν μαρκησίαν καὶ τοὺς ἄλλους.

Τῷ ὄντι, τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν πάντες εἶχον συναθροισθῇ παρὰ τῇ βαρωνίδι, ἥτις ἐξημμένη ἐκ τῆς συνδιαλέξεως, ἦν ἔσχε μετὰ τοῦ ἱππότου, ἦτο ἐτοίμη νὰ μεταχειρισθῇ πάντα τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα τὸ πνεῦμά της, ἡ καλλονὴ της καὶ, ὡς ἡ ἰδίᾳ εἶπεν, ἡ ιδιότης αὐτῆς ὡς γυναικός, ἔθετον εἰς τὴν διάθεσίν της.

Ἐπρόκειτο νὰ κατορθώσῃ νὰ ἀγαπηθῇ καὶ μόνον ὀλίγαί στιγμαὶ ὑπελείποντο. Περί τίνος δὲν εἶνε ἱκανὴ μία γυνή, ὅταν παίζωσι μὲ τὴν φιλαυτίαν της!

Ἡ βαρωνίς, καθημένη ἐπὶ ἀνακλίντρου, φέρουσα μακρὰν λευκὴν ἐσθῆτα μὲ εὐρείας χειρίδας, αἱ ὁποῖαι ἄφινον νὰ φαίνεται σχεδὸν μέχρι τοῦ ὤμου βραχίων τέλειος καὶ στρογγύλος, καὶ ἔχουσα τὴν κόμην ἀπερίττως ἐρριμμένην πρὸς τὰ ὀπίσω, περιέμενεν.

Ἐνδεκα ὥραι καὶ ἡμίσεια ἤχησαν.

Συνδιελέγοντο χαμηλοφώνως, ἵνα μὴ ἀκούωνται καὶ ἵνα ἀκούσωσιν ἐν τῇ ὀλίγῃ πιθανῇ περιπτώσει, καθ' ἣν ὁ ἱππότης θὰ ἤρχετο πρὸ τῆς ὥρας τῆς συνέντευξως.

Ὀλίγον πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἀφῆκαν τὴν βαρωνίδα μόνην καὶ ἀπεχώρησαν ἄνευ θορύβου εἰς τὸ παρκαείμενον δωμάτιον.

Τὸ ὥρολόγιον τῆς ἐπαύλεως ἐσήμανε μεσονύκτιον.

Ὁ ἱππότης δὲν ἐφαίνετο.

Τέταρτον τῆς ὥρας παρῆλθεν.

Ἡ βαρωνίς ἤρχισε νὰ συνοφρυῶται.

Ὁ στρατηγὸς ἤνοιξε ἡσύχως τὴν θύραν.

— Ἐ λοιπὸν; ἠρώτησε μὲ ὕψος ὀλίγον ἐκπληκτικὸν καὶ ὀλίγον εἰρωνικόν.

— Βλέπετε, εἶμαι μόνη.

— Δὲν τολμᾷ χωρὶς ἄλλο νὰ ἔλθῃ.

— Εἶνε βέβαιος, ὅτι πάντες κοιμούνται.

Ὁ στρατηγὸς ἐπανεκλείσε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἐφάνη εἰς τὴν βαρωνίδα, ὅτι ἤκουε ψιθυρισμούς καὶ γέλωτας.

Τὴν δωδεκάτην καὶ ἡμίσειαν ἠγέρθη καὶ συνήντησε τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ. Τὸ πείσμα της ἀνεγινώσκειτο ἐπὶ τοῦ προσώπου της.

— Θὰ ἔλθῃ, εἶπε, θὰ ἀκούσῃ φωνὰς καὶ θὰ ἀπομακρυνθῇ.

— Πιθανόν. Ἀς ἀπομακρυνθῶμεν τότε παρκαμένους ἀναμφιδόλως. Ὅταν βεβαιωθῇ, ὅτι ἀπεμακρύνθημεν, θὰ παρυσιασθῇ.

Ἀπεχώρησαν ἀκροποδητί.

Ἐπρεπε νὰ διαβῶσι πρὸ τοῦ δωματίου τοῦ κ. Διλό.

— Περιμένετε, εἶπεν ὁ Ἰούλιος, θὰ εἰσέλθω ἡσύχως, διὰ νὰ ἴδω, τί κάμνει.

Καὶ κρατῶν κηρίον εἰς τὴν χεῖρα ὁ κ. Μοντιδὺ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἱππότου, ἀφήσας τὴν θύραν ἀνοιχτήν.

Τὸν εἶδον νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν κλίνην καὶ συνάμα νὰ κάμνῃ σημεῖον, ἵνα εἰσέλθωσι πάντες μετὰ προφυλάξεως.

— Παρατηρήσατε, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Ἰούλιος.

Καὶ ὕψων τὸ φῶς ἔδειξε τὸν ἱππότην, ὅστις ἐκοιμάτο βαθύτατα.

Τὴν ἐπομένην εἰς τὰς δέκα πάντες ἦσαν συνηθροισμένοι ἐν τῇ αἰθούσῃ, φέροντες ἐνδυμα κυνηγετικόν.

Ὁ ἱππότης δὲν ἐνόει τὴν ταραχήν, ἥς ἦτο τὸ ἀντικείμενον, εἶχε τὸ ὕψος ἀνθρώπου, ὅστις ἐκοιμήθη καλὰ καὶ ὅστις σκοπεύει νὰ φάγῃ ἐπίσης καλὰ. Δὲν ἐδείκνυε διόλου ἀνησυχίαν καὶ ἐφαίνετο ἀγνώων, ὅτι διέπραξεν ἀγένειαν μὴ παρευρεθείς εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν συνέντευξιν. Διὰ τὴν κ. Δάνζ ἦτο πλέον ἡ ἀγένεια, ἀλλὰ δὲν εὕρισκω τὴν λέξιν. Νὰ εἴπωμεν ὅτι δὲν ἐσκόπευε νὰ ἐκδικηθῇ, θὰ ἦτο ψεῦδος.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ συγχωρήσῃ περιφρόνησιν τοιαύτην ὡς ἐκείνην τοῦ κ. Διλό, ὅστις τὴν ἐγελωποίησεν ἐπὶ στιγμὴν ἐνώπιον τῶν φίλων της.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ὅπερ μετὰ θαυμάσιας ἐτίμησεν ὁ ἱππότης, ἤρχισαν νὰ προετοιμάζωνται διὰ τὸ κυνήγιον. Ἡ μαρκησία, ἡ βαρωνίς καὶ ὁ ἱατρός, οἵτινες δὲν ἐκυνήγουν, θὰ παρηκολούθουν καὶ θὰ παρίσταντο εἰς τὰ πρῶτα κατορθώματα, τὰ ὁποῖα ὑπέσχοντο νὰ κάμωσιν εἰς τὸ κυνήγι, διότι τὸ ἔδαφος ἦτο ἐξαιρετικόν.

Ἡ βαρωνίς ἀπεμακρύνθη ἐπὶ στιγμὴν ἐλπίζουσα, ὅτι ὁ κ. Διλό θὰ ἤρχετο νὰ δικαιολογηθῇ. Τῷ ὄντι, πλησιάσας τὴν ἠρώτησε, πῶς ἐπέρασε τὴν νύκτα.

Ἡ κ. Δάνζ τὸν παρετήρησεν.

— Εἶναι εἰρωνεῖα, ἱππότα; ἠρώτησεν.

— Εἰρωνεῖα, κυρία; Δὲν σὰς ἐννοῶ.

— Ἐ λοιπὸν, ἱππότα, ἐπέρασα ὅχι τόσον καλὰ. Περιέμενον.

— Τί;

— Ὅτι θὰ ἤρχεσθε εἰς τὴν συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν παρεδέχθητε.

— ὦ! εἶνε ἀληθές, ἀπήντησεν ὁ κ. Διλό μὲ τὸν φυσικῶ-

τερον τόνον. Συγγνώμην, κυρία, ἐλησμώνησα ὁλοτελῶς τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην.

Καὶ ὁ ἱππότης ἐδικαιολογήθη διὰ τὴν ἔλλειψιν ταύτην ὡς ἄνθρωπος καλῶς ἀνταθεραμμένος. ἀλλ' ὡς ἐὰν ἡ ἔλλειψις αὕτη ἦτο ἀσήμαντος· ἔπειτα ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν βαρώνισσά τὴν ἄδειαν νὰ συναντήσῃ τοὺς κυνηγούς.

— Ἐμπρός! ἔχασα, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κ. Δάνζ, διότι, τῇ ἀληθείᾳ, δὲν δύναται νὰ πράξῃ περισσότερον ἢ ὅ, τι ἔκαμα. Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ οὔτε αὐτός ὁ ἄνθρωπος.

Καὶ ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν ἱππότην, ὅστις ἀπεμακρύνετο ἡσύχως. Τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἦτο βλέμμα γυναικὸς ἣτις περιφρονηθεῖσα ζητεῖ μέσον, ὅπως ἐδικαιωθῇ.

Τὸ κυνήγιον παρετάθη μέχρι τῆς πέμπτης ὥρας.

Ἐπειτα ἐπανῆλθον, ἐγευματίσαν καὶ τοῦ γεύματος περατωθέντος, ὁ τραπεζίτης πρόετεινε νὰ παίξωσι λασκενέ, ἢ ὅ, τι ἡ κ. Δάνζ ἐδὴλωσεν εἰς τοὺς ἄλλους στοιχηματιστάς, ὅτι ἠδύναντο νὰ ἀρχίσωσι τὰς δοκιμάς των.

— Παίζετε, ἱππότα; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Ναί, κυρία, ἐνίστε.

— Σὰς εὐχαριστεῖ τὸ παιγνίδιον;

— Ἡ εὐχαρίστησις τοῦ παίξιν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν τοῦτο διεγείρει καὶ ἐμὲ δὲν συγκινεῖ τίποτε.

— Θὰ τὸ ἴδωμεν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ τραπεζίτης, κάμων σημεῖον εἰς τοὺς παίκτας, περκαυθίσαντας πέριξ τῆς ὀρεκτικῆς ταύτης εὐωχίας τοῦ χρυσοῦ, τὴν ὁποίαν καλοῦσι τράπεζαν παιγνιδίου.

— Δὲν θὰ λάβετε λοιπὸν μέρος; ἐπανέλαθεν ἡ μαρκησία.

— Ἐὰν τοῦτο σὰς εὐχαρίστη...

— Ναί, ἐπιθυμῶ νὰ παίξω μαζί σας.

— Μόνον, κυρία, θὰ σὰς ζητήσω τὴν ἄδειαν νὰ ἀποχωρήσω εἰς τὰς δέκα, διότι ἐκοπίζω πολὺ σήμερον.

— Ἀς εἶνε, εἰς τὰς δέκα θὰ εἴσθε ἐλεύθερος.

*Ὁ ἱππότης ἔλαβε θέσιν μεταξὺ τῆς μαρκησίας καὶ τῆς κυρίως Δάνζ.

Τὸ παιγνίδιον ἤρχισεν.

Ὁ ἱππότης συνδιελέγετο. Τὸ παιγνίδιον ἦτο δι' αὐτὸν ἐνασχόλησις τῶν χειρῶν.

— Χάνετε, ἱππότα; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δάνζ.

— Δὲν γνωρίζω, κυρία.

— Ὁ ἱππότης κερδίζει.

— Πόσα λοιπόν;

— Τριακόσια λουδοβίκια, τὰ ὁποῖα τοῦ χρεωστῶ, ἀπεκρίθη ὁ τραπεζίτης.

— Ὡς βλέπετε, κυρία, κερδίζω τριακόσια λουδοβίκια.

— Ἡ θὰ τὰ χάσετε ἢ θὰ τὰ διπλασιάσω. Συμφωνεῖτε;

— Κάμετε ὅπως θέλετε, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Διλό, ὅστις ἐκράτει τὰ χαρτὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ὁ τραπεζίτης εἶχεν ἐγερθῇ καὶ οἱ ἄλλοι παῖκται ἐφαίνοντο λίαν προσεκτικοί. Τριακόσια λουδοβίκια δὲν εἶνε μικρὸν ποσόν.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ τραπεζίτης παρατηρῶν προσεκτικῶς τὸν ἱππότην, ὅστις πρὸ ὀλίγου εἶχε τραβήξῃ τὸ χαρτίον, τὸ ὁποῖον ἐκέρδιζεν, ἐμπρός, ἔχασα. Σὰς ὀφείλω δώδεκα χιλιάδας φράγκων.

— Ναί, κύριε.

— Θὰ παίζωμεν ἀκόμη;

— Ἐφ' ὅσον θέλετε.

— Παρατηρήσατε τὸν μάλλον ἐξησκημένον παίκτην, ὅστις ἀποκρύπτει πᾶν ὅ, τι δοκιμάζει, ὅταν χάνῃ, παρατηρήσατε αὐτὸν εἰς τὸ κέρδος· ἀκουσίως ἡ χεὶρ του θὰ τρέμῃ ἐλαφρῶς ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ τοῦ χαρτίου, ὅπερ τὸν κάμνει νὰ κερδίῃ. Πάντες εἶχον προσηλώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ ἱππότου. Θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ἦν ἀγαλμα.

Ἐξήκολούθει νὰ κερδίῃ.

Ὁ τραπεζίτης ἤρχισε νὰ συγκινῇται. Ὅχι μόνον δὲν ἐκέρδιζε τὸ στοιχίμα, ἀλλ' ἔχανε καὶ τὰ χρήματά του.

— Χρεωστῶ χίλια διακόσια λουδοβίκια, εἶπεν. Ἐμπρός, τὰ παίζω, ἐὰν ὁ κ. ἱππότης συναίνῃ.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ὁ κ. Διλό ἐπανήρχισε νὰ ἀνακατῶνῃ τὰ χαρτὰ.

Ὁ στρατηγὸς προπάντων ἠπόρει διὰ τὴν ἀπάθειαν ταύτην, ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ἐπαλλε μέχρι διαρρήξεως, ὅτε ἐκέρδιζεν ἐν μόνον λουδοβίκιον. Παρατηρητέον, τῷ ὄντι, ὅτι οἱ γενναϊότεροι ἄνδρες ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν εἶνε δειλοὶ πρὸ τῶν μικρῶν συγκινήσεων τραπέζης πρασίνης. Τὸ θάρρος των δὲν τοῖς χρησιμεύει πλέον εἰς τίποτε πρὸ τοῦ ἀπαθεῦς τούτου ἀντιπάλου ἐκ χαρτονίου, τὸν ὁποῖον οὐδὲν δύναται νὰ σταματήσῃ τὸν δρόμον του, πρὸ τοῦ ἀλάλου τούτου κινδύνου, ὃν οὐδὲν δύναται νὰ κατανικήσῃ, οὔτε ἡ εὐφυΐα, οὔτε ἡ δύναμις καὶ ὅστις μεταθέτων ἐπὶ στιγμὴν τὴν τιμὴν τοῦ ἀτόμου, τὴν καταδιβάλλει ἐκ τῆς καρδίας εἰς τὸ θυλάκιόν του.

— Ὁ ἱππότης ἐκέρδισε πάλιν, ἐκράνυσεν ἡ μαρκησία τὸ ὄλον τεσσαράκοντα ὀκτὼ χιλιάδας φράγκων, εἶνε λαμπρὸν κέρδος, ἱππότα.

— Τί ἀποφασίζετε; ἠρώτησεν ὁ τραπεζίτης.

— Μοῦ χρεωστεῖτε τεσσαράκοντα ὀκτὼ χιλιάδας φράγκα. ἂς παίζωμεν πεντήκοντα δύο, ἐὰν κερδίσω θὰ εἶνε ὁ λογαριασμὸς στρογγύλος, ἐὰν χάσω, θὰ κερδίσετε περισσότερα ἢ ὅσα ἐχάσατε.

Ἡ φράσις αὕτη ἐλέχθη μετὰ πρωτοφανοῦς ἡρεμίας.

— Ἐστω, κύριε, διὰ πεντήκοντα δύο χιλιάδας φράγκων.

Εἰς τρία χαρτὰ ὁ στρογγύλος λογαριασμὸς εἶχε γείνη. Ὁ ἱππότης ἐκέρδιζε πέντε χιλιάδας λουδοβίκια.

— Παραίτουμαι, εἶπεν ὁ τραπεζίτης ἀρκετὰ ὠχρός, ἐν ᾧ ὁ κ. Διλό διετῆρει τὸ σύνθημα ὕψος του.

Τὸ «παραίτουμαι» τοῦ Κροίσου ἤθελε νὰ εἴπῃ διὰ τὸν ἱππότην: «Ἄς μείνωμεν» καὶ διὰ τοὺς ἄλλους: «Ἀληθῶς τίποτε δὲν συγκινεῖ τὸν ἄνθρωπον τούτον. Ἀναγνωρίζω ἐμαυτὸν ἡττηθέντα».

— Ἡ σειρά μου τώρα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ στρατηγός. Ἀ! δὲν συνοφρυάσκει, ἱππότα, θὰ σὲ κάμω ἐγὼ νὰ συνοφρυωθῇς.

Καὶ ἐγειρόμενος εἶπεν εἰς τὸν τραπεζίτην:

— Καλὰ ἐκάμετε νὰ μὴ παίξετε πλέον, θὰ ἐχάνατε πάντοτε.

— Διατί;

— Διότι ὁ κ. Διλό μᾶς ἀπατᾷ.

Καὶ ταυτοχρόνως ὁ στρατηγὸς λαβὼν δέσμη χαρτίων, τὰ ἔρριπεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Διλό.

Τὰ χαρτία ἔπεσαν περίξ τοῦ ἵππου, ὅπως φύλλα περίξ δένδρου ὑπὸ τὸ φύσημα καταιγίδος, ἀλλ' ὡς ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἀπαθής.

Ἡ σκηνὴ ὑπῆρξε τόσον ἀπροσδόκητος, ὥστε αἱ γυναῖκες ἔρρηξαν κραυγὴν καὶ οἱ ἄνδρες ἠγέρθησαν, ὅπως ριφθῶσι μεταξὺ τοῦ στρατηγοῦ καὶ ἐκείνου, ὃν πρὸ ὀλίγου εἶχεν ὑβρίση. Πάντες ἠπατήθησαν οὐδεὶς ἠδύνετο νὰ φαντασθῇ, ὅτι ὁ στρατηγὸς θὰ ἔφθανε μέχρι τοιοῦτου σημείου.

— Στρατηγέ, εἶπεν ἡ μακρησία μὲ τόνον αὐστηρόν, ἐτρελλάθητε ; Καὶ στρεφομένη ἐλευθέρως πρὸς τὸν κ. Διλό, εἶπεν :

— Δι' ὄνομα Θεοῦ, ἵπποτα, ἐστὲ ἥσυχος.

— Ἀλλ' εἶμαι, κυρία, ἀπήντησε, συνοδεύων τὴν φράσιν τοῦ διὰ τοῦ χαριεστέρου καὶ μᾶλλον ἐνθαρρυντικοῦ μειδιάματος. Ἐν μόνον μὲ λυπεῖ, ὅτι ρίπτων ὁ στρατηγὸς τὰ χαρτία ἐκτύπησε τὴν κυρίαν βαρωνίδα, ἥτις ἴσως ἐπληρώθη.

Καὶ ὑποκλινόμενος πρὸ τῆς κ. Δάνζ,

— Εἰς ἐμὲ ἀρμόζει, κυρία, νὰ δικαιολογηθῶ ἐξ ὀνόματος τοῦ στρατηγοῦ, εἶπεν, ἀφ' οὗ οὗτος εἶνε τόσον συγκεκινημένος, ὥστε δὲν δύναται νὰ τὸ πράξῃ.

Ἐπειτα στρεφόμενος πρὸς τὸν στρατηγόν,

— Εἴπατε λοιπόν, κύριε, ὅτι μετεχειρίσθην ἀπάτην, ἵνα κερδίσω εἰς τὸν λασκηνέ ;

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὁ στρατηγὸς εἶχεν ἐνθαρρύνῃ δι' ἐνός βλέμματος τοὺς μάρτυρας τῆς σκηνῆς ταύτης, οἵτινες ἤρχισαν νὰ ἐννοῶσιν, ὅτι ἐπρόκειτο ἀκόμη περὶ τοῦ στοιχήματος.

— Ναί, κύριε, τὸ εἶπα καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω. Σᾶς εἶδον ὁ ἴδιος.

— Τότε δὲν δύναμαι νὰ διαψεύσω ἄνθρωπον τῆς ἡλικίας καὶ τῆς θέσεώς σας, προπάγτων ἐνώπιον τῆς κυρίας μακρησίας, ἥτις μὲ δέχεται διὰ πρώτην φοράν.

— Λοιπὸν τὸ ὁμολογεῖτε ;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ ἵπποτης γελῶν, δὲν λέγω, οὔτε ὅτι ἐψεύσθητε, οὔτε ὅτι σᾶς ἠπάτησα κατὰ τὸ παιγνίδιον.

— Τί λέγετε λοιπόν ;

— Δὲν λέγω τίποτε.

— Τότε, κύριε, εἴσθε ἄνανδρος.

— Διατί ;

— Διότι ὑβρισθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, ὠφείλετε νὰ μοῦ ζητήσετε λόγον.

— Καὶ νὰ κτυπηθῶ μὲ ὑμᾶς ;

— Βεβαίως.

— Λοιπὸν ἐπειδὴ σᾶς ἤρεσε νὰ μὲ συκοφαντήσετε, νὰ μοὶ ρίψετε τὰ χαρτία κατὰ πρόσωπον καὶ νὰ κάμετε ἐνώπιον γυναικῶν δυσάρεστον σκηνήν, πρέπει ἀπολύτως νὰ σᾶς φονεύσω ἢ νὰ μὲ φονεύσετε ;

— Ναί, κύριε.

— Καλὰ, καλὰ. Προετοιμάσατε τὰ πάντα ὅπως θέλετε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤχησαν δέκα ὥραι.

— Γνωρίζετε, κυρία μακρησία, εἶπεν ὁ κ. Διλό, ὅτι μοὶ ὑπεσχέθητε νὰ ἀποχωρήσω εἰς τὰς δέκα.

— Ναί, ἵπποτα, εἴσθε ἐλεύθερος.

Ὁ κ. Διλό ἐχαιρέτισε καὶ ἀπεμακρύνθη, ὡς νὰ μὴ εἶχε συμβῇ τίποτε.

— Ἐ λοιπόν ! εἶπεν ὁ Ἰούλιος, πῶς τὸν εὐρίσκετε ;

— Δὲν εἶδον κανένα ἰσχυρότερον ἀπὸ αὐτόν, εἶπεν ἡ κυρία Δάνζ.

— Εἶνε καλὸς παίκτης, εἶπεν ὁ τραπεζίτης.

— Ἀρκετὰ θαρραλέος, προσέθηκεν ὁ στρατηγός, ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσεν.

— Τί σκοπεύετε νὰ κάμετε ;

— Νὰ ὠθήσω τὸ πρᾶγμα μέχρι τῶν ἄκρων. Ἐμμεῖν ἀπαθὴς εἰς τοὺς χαιρηντισμούς γυναικός, εἶπε ὁ στρατηγός, παρατηρῶν τὴν κυρίαν Δάνζ, πρὸ τοῦ χρύσου, ἐξηκολούθησε παρατηρῶν τὸν τραπεζίτην, πρὸ ὕθρεως, ὡς ἐκείνην τὴν ὁποίαν τῷ ἔκαμα, ἀλλὰ πρὸ τοῦ θανάτου, τὸ πρᾶγμα διαφέρει.

— Πῶς, πρὸ τοῦ θανάτου ! θέλετε νὰ τὸν φονεύσετε !

— Ὅχι, ἀλλὰ νὰ τὸν κάμω νὰ τὸ πιστεύσῃ.

— Ποῖον εἶνε τὸ σχέδιόν σας ; ἠρώτησεν ἡ βαρωνίς.

— Ὁ ἱατρός θὰ συναντήσῃ ἀμέσως τὸν ἱπαύτην.

— Καλὰ, ἔπειτα ;

— Θὰ τῷ εἶπῃ, ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ἵνα ἀπομακρύνῃ ἐκ τοῦ πνεύματος τῶν γυναικῶν πᾶσαν ὑπόνοιαν συγκρούσεως, ἀνεγνώρισεν τὸ δίκαιόν του καὶ ὑπόσχομαι νὰ τοῦ δώσω ἐξηγήσεις.

— Ἐξαίρετα.

— Ἀλλ' ὅτι αὐρίον πρῶτ' εἰς τὰς εἴς, καθ' ἣν ὥραν πάντες θὰ κοιμῶνται ἐν τῇ ἐπαύλει, θὰ εἵμεθα ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς μονομαχίας : ὁ κ. Μοντιδὺ θὰ εἶνε ὁ μάρτυς του καὶ ὁ ἱατρός θὰ εἶνε ὁ ἰδικός μου. Δύο μάρτυρες εἶνε ἀρκετοί.

— Ἀξιόλογα.

— Ὅτι ἡ μονομαχία θὰ γείνη εἰς ἀπόστασιν πέντε βημάτων καὶ ὅτι τὸ ἐν μόνον πιστόλιον θὰ εἶνε πλήρες.

— Θαυμάσια.

— Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ τὰ δύο πιστόλια θὰ εἶνε κενά. Θὰ πυροβολήσῃ πρῶτος ὡς προσβληθεὶς καὶ ὅταν ἴδῃ τὴν κάνην τοῦ ἰδικοῦ μου πρὸ τοῦ προσώπου του, θὰ χάσῃ τὸ ρόδιον χροῦμά του, θὰ τὸ ἴδῃτε.

— Πηγαίνετε νὰ τὸν εὑρετε ἀμέσως, ἱατρέ, εἶπεν ὁ Ἰούλιος, μετὰ ἐν τέταρτον θὰ κοιμᾶται.

Ὁ ἱατρός κατέλιπε τὴν αἵθουσαν ἐπανελθὼν μετὰ πέντε λεπτά.

— Ἐ, λοιπόν, δέχεται ;

— Ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ. Εἶπε μόνον, ὅτι θὰ ἐμνομάχῃ μετὰ μεγαλειτέρας εὐχαριστήσεως εἰς τὰς ἐνδεκα, διότι συνειθίζει νὰ κοιμᾶται μέχρι τῆς δεκάτης.

— Λοιπὸν, αὐρίον.

Εἰς τὰς πέντε τὸ πρῶτ' ὁ κύριος Μοντιδὺ ἀφύπνισε τὸν ἵπποτην.

— Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν, τοῦ εἶπεν, ἐνδύθητι ταχέως.

Ὁ κ. Διλό ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἄ ! πόσον καλὰ ἐκοιμούμην, εἶπεν.

[Ἐπεται συνέχεια]

Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ